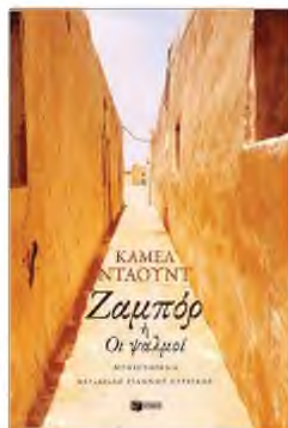

Ζώντας στον κόσμο της γραφής

«**Η** γραφή είναι το μόνο αποτελεσματικό τέχνασμα ενάντια στον θάνατο», και ο Ζαμπόρ, ο απόβλητος του χωριού, το ξέρει αυτό: γράφει διαρκώς σε τετράδια και, για όποιον γράφει, αυτός δεν πεθαίνει. «Αν ξεχνούσα κάποιο άτομο, αυτό την επομένη πέθαινε. Το επαλήθευσα πάμπολλες φορές. Αυτή είναι η βουβή μου κατάρα. Το λέω (το γράφω): όταν ξεχνάω εγώ, θυμάται ο θάνατος».

Ο Ζαμπόρ έχει επίγνωση της δύναμής του: «είμαι ο μόνος που κατόρθωσα να αντιληφθώ τη δυνατότητα σωτηρίας μέσω της γραφής». Σιγά σιγά όλο το χωριό όμως μαθαίνει για το χάρισμα του Ζαμπόρ να θεραπεύει τις αρρώστιες και να διώχνει τον θάνατο μακριά με τη γραφή του, και ενώ με το φως της μέρας τον αποδιώχνει, τον καλεί όποτε κάποιος κινδυνεύει να πεθάνει.

Κάποτε έρχεται η κρίσιμη στιγμή: τα ετεροθαλή αδέρφια του έρχονται να του ζητήσουν να σώσει τον πατέρα τους, που όμως είχε διώξει μακριά του τον Ζαμπόρ, ο οποίος έτσι βρίσκεται μπροστά σε έναν καθρέφτη γεμάτο ερωτήματα και διλήμματα: «Έπρεπε να του αποδείξω ότι μπορούσα να τον σώσω, αλλά πάνω απ' όλα να βρω μέσα μου λόγους για να το κάνω». Άλλωστε, ο πατέρας «ήξερε πως μπορούσα να πάρω εκδίκηση για όλα αυτά τα χρόνια που με τόσο ζήλο φρόντιζε να με υποβιβάζει». Πού μπορούν άραγε να βγάλουν τέτοια διλήμματα;

Σκηνοθετώντας αυτή την ιστορία στη συνοριακή ζώνη μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, ο Αλγερινός συγγραφέας γράφει μια αλληγορία γεμάτη σκέψεις για τη γραφή, την ανάγνωση, τη λογοτεχνία, τη γλώσσα, και τη σχέση τους με τη ζωή: «κατάλαβα πως ο κόσμος ήταν ένα βιβλίο, οποιοδήποτε βιβλίο, όλα τα πιθανά βιβλία, αυτά που είχαν γραφτεί κι αυτά που θα γράφονταν».

Στα ελληνικά κυκλοφορεί επίσης το βιβλίο του Νταούντ Μερσώ, ο άλλος ξένος (μτφ. Γ. Στρίγκος), που το 2013 είχε πάρει το βραβείο Γκονκούρ πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα και μεταφράστηκε σε 35 γλώσσες.

««Τι να σκεφτεί κανείς για τον Θεό, αν αυτός εκφράζεται σε μια ξένη γλώσσα;» λέει κάποια στιγμή ο Νταούντ, και το μυαλό δεν μπορεί να μην πάει στον Ερίκ Βυϊγιάρ, που μιλάει τόσο πολύ στο τελευταίο του βιβλίο για τον πολιτικό αντίκτυπο που είχε η μετάφραση των θρησκευτικών κειμένων στη γλώσσα του λαού...»)

Κάποτε έρχεται η κρίσιμη στιγμή: τα ετεροθαλή αδέρφια του έρχονται να του ζητήσουν να σώσει τον πατέρα τους, που όμως είχε διώξει μακριά του τον Ζαμπόρ, ο οποίος έτσι βρίσκεται μπροστά σε έναν καθρέφτη γεμάτο ερωτήματα και διλήμματα: «Έπρεπε να του αποδείξω ότι μπορούσα να τον σώσω, αλλά πάνω απ' όλα να βρω μέσα μου λόγους για να το κάνω». Άλλωστε, ο πατέρας «ήξερε πως μπορούσα να πάρω εκδίκηση για όλα αυτά τα χρόνια που με τόσο ζήλο φρόντιζε να με υποβιβάζει». Πού μπορούν άραγε να βγάλουν τέτοια διλήμματα;

Σκηνοθετώντας αυτή την ιστορία στη συνοριακή ζώνη μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, ο Αλγερινός συγγραφέας γράφει μια αλληγορία γεμάτη σκέψεις για τη γραφή, την ανάγνωση, τη λογοτεχνία, τη γλώσσα, και τη σχέση τους με τη ζωή: «κατάλαβα πως ο κόσμος ήταν ένα βιβλίο, οποιοδήποτε βιβλίο, όλα τα πιθανά βιβλία, αυτά που είχαν γραφτεί κι αυτά που θα γράφονταν».

Στα ελληνικά κυκλοφορεί επίσης το βιβλίο του Νταούντ Μερσώ, ο άλλος ξένος (μτφ. Γ. Στρίγκος), που το 2013 είχε πάρει το βραβείο Γκονκούρ πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα και μεταφράστηκε σε 35 γλώσσες.

««Τι να σκεφτεί κανείς για τον Θεό, αν αυτός εκφράζεται σε μια ξένη γλώσσα;» λέει κάποια στιγμή ο Νταούντ, και το μυαλό δεν μπορεί να μην πάει στον Ερίκ Βυϊγιάρ, που μιλάει τόσο πολύ στο τελευταίο του βιβλίο για τον πολιτικό αντίκτυπο που είχε η μετάφραση των θρησκευτικών κειμένων στη γλώσσα του λαού...»)

Κάποτε έρχεται η κρίσιμη στιγμή: τα ετεροθαλή αδέρφια του έρχονται να του ζητήσουν να σώσει τον πατέρα τους, που όμως είχε διώξει μακριά του τον Ζαμπόρ, ο οποίος έτσι βρίσκεται μπροστά σε έναν καθρέφτη γεμάτο ερωτήματα και διλήμματα: «Έπρεπε να του αποδείξω ότι μπορούσα να τον σώσω, αλλά πάνω απ' όλα να βρω μέσα μου λόγους για να το κάνω». Άλλωστε, ο πατέρας «ήξερε πως μπορούσα να πάρω εκδίκηση για όλα αυτά τα χρόνια που με τόσο ζήλο φρόντιζε να με υποβιβάζει». Πού μπορούν άραγε να βγάλουν τέτοια διλήμματα;

Σκηνοθετώντας αυτή την ιστορία στη συνοριακή ζώνη μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας, ο Αλγερινός συγγραφέας γράφει μια αλληγορία γεμάτη σκέψεις για τη γραφή, την ανάγνωση, τη λογοτεχνία, τη γλώσσα, και τη σχέση τους με τη ζωή: «κατάλαβα πως ο κόσμος ήταν ένα βιβλίο, οποιοδήποτε βιβλίο, όλα τα πιθανά βιβλία, αυτά που είχαν γραφτεί κι αυτά που θα γράφονταν».

Στα ελληνικά κυκλοφορεί επίσης το βιβλίο του Νταούντ Μερσώ, ο άλλος ξένος (μτφ. Γ. Στρίγκος), που το 2013 είχε πάρει το βραβείο Γκονκούρ πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα και μεταφράστηκε σε 35 γλώσσες.

««Τι να σκεφτεί κανείς για τον Θεό, αν αυτός εκφράζεται σε μια ξένη γλώσσα;» λέει κάποια στιγμή ο Νταούντ, και το μυαλό δεν μπορεί να μην πάει στον Ερίκ Βυϊγιάρ, που μιλάει τόσο πολύ στο τελευταίο του βιβλίο για τον πολιτικό αντίκτυπο που είχε η μετάφραση των θρησκευτικών κειμένων στη γλώσσα του λαού...»)